

1リットルの涙

một
lít
nước
mắt

ki-tô
a-ya

*"Hãy sống!
Mình muốn hít thở thật sâu
dưới trời xanh."*

VIỆT NAM

VIỆT NAM ĐỨC GIÁO HỘI
VIỆT NAM THỜ ĐỨC CHÚA

Romance Book

MỘT LÍT NƯỚC MẮT – Aya Kitou

“Hãy sống! Mình muốn hít thở thật sâu dưới trời xanh.”

Một tâm hồn nhạy cảm.

Một gia đình ấm áp.

Một căn bệnh hiểm nghèo.

Một cơ thể tật nguyên.

Đó là những gì Kito Aya có trong hơn 20 năm cuộc đời. Với Aya, tương lai của cô là một con đường hẹp, và càng ngày nó càng trở nên hẹp hơn. Căn bệnh ngăn trở Aya khỏi tất cả những ước mơ và dự định, thậm chí việc tự mình bước ra ngoài phố để đi tới hiệu sách cũng trở thành một khao khát cháy bỏng. Hơn 6 năm kiên trì viết nhật ký, cô kể về những cảm nhận và suy tư của bản thân trong suốt quãng thời gian chứng kiến cơ thể mình từng bước từng bước gánh lấy một số phận đau đớn. Nhưng từ trong nước mắt và tật nguyên, cuộc tìm kiếm giá trị bản thân của cô đã làm rung động cả Nhật Bản.

“Có những người mà sự tồn tại của họ giống như không khí, êm dịu, nhẹ nhàng, chỉ khi họ mất đi người ta mới nhận ra họ quan trọng nhường nào. Mình muốn trở thành một sự tồn tại như thế.”

AYA KITOU

Một lít nước mắt

Trần Trọng Đức dịch

Kitou Aya là một nữ sinh trung học mắc bệnh “Thoái hóa dây thần kinh tiểu não” (Spinocerebellar Atrophy). Ai mắc phải căn bệnh này sẽ mất khả năng kiểm soát hành động của cơ thể. Những gì bệnh nhân có thể làm là quan sát cuộc sống xung quanh và nhớ về quá khứ, mọi hoạt động tinh thần như cảm xúc, suy nghĩ, xúc động, v..v.. hầu như không bị ảnh hưởng, vì thế mà bệnh nhân như bị cầm tù vậy.

Bằng cách viết Nhật kí, Aya coi đó như là cuộc chiến chống lại bệnh tật và chứng tỏ tinh thần của mình: mạnh mẽ và không từ bỏ. Những trang Nhật ký thấm đẫm nước mắt, cùng với câu chuyện của Aya đã làm hàng triệu độc giả trên khắp thế giới cảm phục và rơi lệ. Tinh thần của Aya đã truyền cảm hứng tới tất cả những người đang sống thông điệp mạnh mẽ về Cuộc sống.

Gia đình tôi

Ba tôi 41 tuổi . Ông là người hay cáu kỉnh, nhưng với tôi, ba là một người tuyệt vời.

Mẹ tôi thì 40 tuổi. Tôi thỉnh thoảng hay ra vẻ người lớn trước mẹ, nên bị mẹ rầy la hoài.

Còn tôi 14 tuổi. Bắt đầu lên trung học . Với tầm tuổi này, rất khó để bảo tôi mô tả về bản thân mình, chà, xem nào, ngắn gọn thôi , đơn giản tôi là ... mít ướt. Có lẽ vì tâm hồn tôi chứa nhiều cảm xúc, đơn giản là tuy tôi ngờ nghệch, nhưng rất dễ phát khùng và cười to sau đó.

Buồn cười nhỉ.

Tôi có một em gái , nó 12 tuổi thôi, nhưng từ khi nó sinh đến giờ, nó đã coi tôi như kinh địch cả trong nhà và ở trường rồi. Nhưng gần đây chúng tôi hay to tiếng, thực sự điều này làm tôi buồn.

Ah, tôi còn một cậu em nhỏ nữa, nó 11 tuổi . Một đứa quý quyết đáng sợ. Tuy nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng đôi lúc lại ra vẻ anh trai. Tôi thì chẳng quan tâm, cùng lắm thì nó cũng chỉ như bố của Koro mà thôi (ah, Koro là tên con chó nhà chúng tôi.)

Tôi còn một đứa em bé tí nữa. Nó kém tôi 10 tuổi lận. Nó có một trí tưởng tượng thật kì quặc nhưng trông rất vụng về và vô dụng (tất nhiên nó mới có 4 tuổi mà).

Ah, lại nói về đứa em gái kém tôi 2 tuổi. Nó có mái tóc quăn của mẹ nè, có khuôn mặt của ba nè , nhưng đặc biệt nhất là có cặp mắt trông như đồng hồ lúc 8:20 haha). Nhưng nó rất dễ thương.

Mary đã chết...

Hôm nay là sinh nhật tôi đây. Đúng là tôi đã lớn rồi.

Tôi nghĩ mình phải biết cảm ơn ba mẹ rất nhiều.

Tôi nghĩ mình phải học chăm chỉ hơn, khỏe mạnh hơn, như thế thì tôi sẽ không làm ba mẹ phải phiền lòng nữa. Vì thế, với tuổi trẻ của mình (mà tôi nghĩ là một giai đoạn quan trọng của cuộc đời), tôi phải làm bằng được, tuyệt đối không hối tiếc.

Tôi sẽ được đi cắm trại vào ngày kia. Tôi sẽ làm hết bài tập ở nhà đã, như thế thì không còn phải lo lắng gì nữa.

Cố lên! Cố lên! Aya!

Tiger, con chó hung tợn nhà bên đã cắn đứt đầu của Mary, giết chết nó.

Mary rất nhỏ bé, nó đã dên gần nghịch đuôi của Tiger.

Tôi đã kêu hết mức có thể: “Mary, không! Quay trở lại đây!” nhưng ...

Có lẽ Mary đã nản chí, không chịu quay lại thế rồi nó đã chết mà không kịp thốt nên lời nào. Nếu nó không lại gần con quái thú Tiger thì đã không ra đi nhanh như vậy. Mary hẳn ất hạnh phúc ở một nơi nào đó!

Ngôi nhà mới cuối cùng cũng xong.

Phòng của tôi và em gái khá lớn, ở tầng 2, có cửa sổ mở ra hướng Đông. Trần nhà có màu trắng, còn tường thì bằng gỗ nâu. Sinh hoạt cả nhà giờ đã có khác ngày trước. Tôi rất vui vì cuối cùng thì mình đã có một phòng riêng, chỉ tiếc là nó hơi rộng rãi quá nên trông mọi thứ trong phòng có vẻ lẻ loi. Có lẽ đêm nay sẽ rất khó ngủ đây.

Nào bắt tay vào việc nào!

1. Tôi sẽ mặc áo phông với quần đùi để tiện di chuyển.
2. Những việc vặt hàng ngày như: tưới cỏ, may vá, kiểm tra bọ ở lá cà chua mà tôi trồng. Đuổi gián và bọ ở mấy cây hoa cúc nữa. Nếu tôi mà tìm thấy bọn chúng, tốt nhất là bọn chúng nên biết bảo trọng.

3. Không trễ nải việc nhà (tôi là chị cả mà).

4. Viết nhật ký hàng ngày.

Còn bây giờ, tôi đi làm những thứ đó đây!

Dấu hiệu

Tôi cảm thấy, gần đây mình hơi gầy.

Có phải là do tôi lười ăn vì phải làm việc nhà hay làm bài tập môn Khoa học không ?

Tôi không thể để tâm tới những việc mình làm nữa, nên tôi rất lo.

Tôi đã tự trách mình nhưng dường như chẳng có tiến bộ gì.

Cảm giác trong người lúc nào cũng mệt mỏi nữa.

Tôi muốn mình tăng cân thêm tý chút xem sao.

Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ phải hành động theo kế hoạch được viết trước.

Tôi sẽ không còn phải lo lắng gì nữa.

Hôm nay trời mưa phùn. Đi bộ đến trường với một cái cặp nặng trĩu, thật tệ, lại thêm cái ô to tướng nữa chứ, ôi thật

chán.

Có một lúc, tự nhiên tôi không nghĩ được gì nữa, đầu gối khựng lại, và tôi ngã xuống mặt đường, chỗ ấy chỉ cách nhà tôi khoảng 100m.

Tôi bị trót cằm. Khi đó, tay tôi chỉ sượt nhẹ qua cằm, không giữ được nên mới bị máu nhầy nhựa khắp ở cằm. Đau lắm. Nhưng tôi chẳng thể làm gì hơn ngoài việc lượm lấy cặp và ô quay về nhà.

Mẹ từ trong đi ra và nói “Con lại quên gì à? Nhanh lên, kéo muện đó con.” “Trời ơi!” “Gì thế này?”

Nhưng đã không có lời đáp trả mẹ, bởi vì lúc ấy tôi chỉ biết khóc.

Mẹ vội lấy khăn lau cằm cho tôi.

Cằm tôi lúc đó đầy máu, rất đau, và tôi cảm nhận được từng hạt cát rơi ra khi mẹ lau qua vết thương.

Mẹ nói, “Chúng ta phải đến chỗ bác sĩ”, và nhanh chóng thay quần áo và dán bông băng cho tôi, rồi đẩy tôi vào ô tô.

Tôi đã phải khâu 2 mũi mà không cần tới thuốc giảm đau.

Nhưng chỉ cần cử động hàm thôi là lại đau rồi, cũng phải chịu thôi, tất cả là do lỗi vụng về của tôi.

Trên đường về , tôi đã xin lỗi mẹ bởi vì tôi mà hôm nay mẹ đã phải nghỉ việc

Tôi cũng nghĩ về mình, rằng có thể tay tôi đã không giúp được gì khi tôi ngã , bởi vì tôi rất chậm chạp ...

Tôi nghĩ rất nhiều khi ngắm cằm mình qua gương, nhưng rồi tôi vẫn vui vì vết thương sẽ không để lại sẹo. Tương lai của tôi sẽ tốt lắm ra sao, nếu có 1 vết sẹo trên mặt tôi ở nơi mà mọi người ai cũng thấy .

Lớp của tôi thuộc khối thể dục

Lớp 7th = B

Lớp 8th = C

Lớp 9th = D

Ôi, trông nản quá! Nhưng không sao, tôi sẽ phải cố gắng lên.

Tôi hy vọng rằng, những bài tập chạy vòng quanh mà tôi được tập trong suốt kì nghỉ hè vừa qua sẽ có tác dụng, dù chỉ

chút chút , nhưng nghĩ lại, tôi đoán là không.

Ah, có phải là do tôi tập không đủ lâu không ?! (Chính xác đấy = giọng nói của một hồn ma vang bên tai !) Hihi.

Sáng nay, lúc một mình trong bếp , khi những tia nắng mảnh khảnh và làn gió nhẹ nhẹ của buổi sớm lướt qua khung cửa sổ để hờ dưới tấm đăng ten màu vàng, tôi đã khóc.

“Làm thế nào bây giờ ? Mình có thể làm được không?”

Ngày hôm nay, sẽ diễn ra kì Kiểm tra sát hạch thể chất.

Mẹ nhẹ nhàng đến và quàng tay chụp lên mắt tôi, “Aya, sẽ ổn thôi vì con là một cô bé thông minh mà. Con đã có những môn học con thích, và con sẽ có kết quả tốt trong nay mai. Con rất giỏi tiếng Anh mà, thế nên con đừng lo lắng, tiếng Anh là ngôn ngữ quốc tế nên về sau rất hữu dụng, vì thế đừng có lo lắng nếu con phải vào lớp D ...”

Nước mắt tôi đã ngừng rơi. Nhưng dường như vẫn còn có gì đó đọng lại ...

Tôi sẽ không là một đứa bé mít ướt nữa.

Có điều, thân thể tôi giờ đây bắt đầu không cử động theo ý tôi muốn nữa. Điều này làm tôi lo lắng, vì tôi đã để lỡ rất nhiều bài tập ở nhà rồi, mà đáng lẽ ra phải làm 5 tiếng mỗi ngày mới kịp

Không, không phải chuyện ấy, có cái gì đó trong cơ thể tôi như đang bắt đầu gãy vụn. Tôi sợ !

Tim tôi nhiều lúc cảm giác như bị bóp nghẹn.

Tôi muốn luyện tập. tôi muốn chạy.

Tôi muốn học.

Tôi muốn viết chữ thẳng hàng, ngăn nắp.

Tôi sợ!

“Namida no Toka-ta ” là một bài hát phải nói là rất hay. Tôi rất thích bài hát này. Trưa nay, khi ngồi ăn ở trong trường, tôi đã được nghe bài này, điều đó khiến thức ăn trở nên ngon hơn, thật tuyệt.

Thêm một chút khám phá về cô em gái bé nhỏ của tôi.

Lần này, tôi đã để ý nó rất kĩ mỗi khi bên cạnh, và tôi bắt đầu nhận ra rằng, nó mới thực sự dễ thương làm sao, lý do ư, nhiều lắm, ví như có lần khi chúng tôi cùng đi tới trường, đưa

em trai thì cứ cầm cúi đi bỏ mặc bọn tôi phía sau, còn nó thì cất bước cùng tôi, không nhanh và cũng không chậm hơn.

Lại nữa, có lần khi chúng tôi cùng đi qua cầu, nó đã giữ cặp cho tôi và bảo, “Bám vào thanh vịn ấy, cẩn thận nhé”.

Có thể, nó sợ tôi lại ngã lần nữa.

Dần dần, những bông hoa mùa hè cũng bắt đầu héo tàn.

Sau khi dọn xong bữa tối, tôi đang chuẩn bị lên tầng trên thì mẹ gọi lại, “Aya, con ngồi xuống đây.”

Mẹ trông có vẻ rất nghiêm túc nên tôi bắt đầu cảm thấy lo khi nghĩ đến một hình phạt đang đợi mình ở phía trước.

“Aya, gần đây, mẹ thấy con trông như lúc nào cũng chuẩn bị ngã về phía trước, khi con đi rất không bình thường, thân hình con cứ từ bên này lắc sang bên kia, con không để ý à? Mẹ đã thấy và rất lo. Mẹ nghĩ chúng ta nên đến chỗ bác sĩ.”

“... đi bệnh viện ạ?” , tôi hỏi.

“Cứ để đó cho mẹ, mẹ sẽ tìm một chỗ thật tốt.”

Nước mắt tôi bắt đầu tuôn bắt tạt. Nhìn mẹ, tôi muốn nói, “Cảm ơn mẹ rất nhiều , con xin lỗi vì đã làm mẹ lo lắng” ,

nhưng tôi đã không thể thốt nên lời nào.

Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên trước sự vùng về, hay việc ăn ngoài bữa nhiều lần trong ngày. Nhưng mỗi khi, cứ nghĩ đến chuyện gì đó không hay xảy ra cho mình, hay lý do tại sao tôi phải đi khám bác sĩ là tôi không thể làm gì ngoài việc khóc.

Mắt tôi đã bắt đầu sưng đỏ lên vì khóc quá nhiều.

Kiểm tra sức khỏe

Hôm nay mẹ đưa tôi đến bệnh viện ở Nagoya (Aya viết bằng tiếng Anh - Kiwi).

Chúng tôi rời khỏi nhà lúc 9h sáng. Em gái tôi có vẻ lo lắng, nó đã đi học rồi, nên tôi mới có thể đi bệnh viện được ... đưa em tôi nghiệp.

11h chúng tôi tới bệnh viện Kokuritsu Nagoya Daigaku Fuzoku Byouin. Tôi đã đọc sách trong lúc chờ đợi, tới 3 tiếng đồng hồ. Nhưng tôi không tập trung lắm, vì lo lắng và sợ. Mẹ đã trấn an tôi là, “Mẹ sẽ gọi cho bác sĩ Eisurou vì thế không có gì phải lo lắng cả”, nhưng ...

Cuối cùng tôi cũng được gọi vào. Tim tôi bỗng đập dữ dội.

Mẹ đã nói với bác sĩ là :

1. Tôi đã bị ngã và trót cằm , trong khi người ta có xu hướng đưa tay tiếp đất thì tôi đã tiếp đất bằng mặt.

2. Tôi đi lảo đảo , trong khi chân tôi không có bị vòng kiềng.

3. Tôi gầy đi trông thấy.

4. Chuyển động của tôi chậm hơn bình thường, không thể phản ứng nhanh như trước.

Khi nghe những điều đó , tôi bỗng thấy sợ. Mẹ là một người rất bận rộn, nhưng đã để ý tôi rất kĩ Tôi đoán mẹ đã nhận ra mọi thứ ... Tôi cảm thấy căng thẳng.

Bây giờ, tôi chỉ quan tâm đến kết quả từ bác sĩ. Có nó, mọi lo lắng sẽ qua đi.

Bác sĩ bảo tôi ngồi lên 1 ghế tròn, và nhìn vào mặt bác sĩ. Tôi hơi căng thẳng trước cặp kính trắng và nụ cười thân thiện của người nữ bác sĩ ấy. Tôi làm các động tác : nhắm mắt và đưa ngón tay trở từ xa lại gần mặt và chạm vào mũi, đứng một chân thẳng bằng trên sàn, co và duỗi chân trên giường, cuối cùng bác sĩ gõ nhẹ cái búa nhỏ vào gối tôi. Bài kiểm tra kết thúc.

“Nào, đi chụp X-quang”, cô ấy nói.

“Aya, sẽ không đau tý nào đâu, chỉ là tia sáng chiếu lướt qua đầu cháu để kiểm tra bên trong thôi.”

“Ehh , chiếu vào đầu cháu á? “

Với tôi điều này thực sự quan trọng và tôi nhìn thấy từ phía mẹ một cái khẽ gật đầu.

Chiếc máy khổng lồ từ từ hạ xuống . Chụp trọn lấy đầu tôi, tôi có cảm tưởng như mình ở ngoài không gian vậy.

“Nằm yên nhé, đừng cử động.” , một chị áo trắng còn trẻ nói với tôi. Tôi nằm im, mọi thứ đều tối tăm, tôi cảm thấy như hơi buồn ngủ .

Đợi thêm một lúc lâu nữa, chúng tôi được nhận một đơn thuốc. Rồi 2 mẹ con tôi về nhà.

Giờ đây, tôi có thêm một nhiệm vụ là phải uống thuốc đều đặn. Nếu điều đó làm tôi tốt hơn thì tôi chẳng ngại nhét đầy bụng với đồng thuốc đó đâu. Bác sĩ ơi, hãy giúp cháu, cháu như nụ hoa chưa nở trước cuộc đời, cháu không hề muốn bị vùi dập hay héo tàn đâu, cháu muốn làm một bông hoa, một bông hoa bác sĩ ạ.

Bệnh viện ở rất xa chỗ chúng tôi, vì thế bác sĩ nói rằng tôi chỉ cần đến bệnh viện mỗi tháng một lần thôi. Tôi đã hứa là sẽ đến và làm theo những gì bác sĩ căn dặn , có lẽ tôi sẽ khá lên. Thế giới này thật tuyệt khi có những người bác sĩ như ở bệnh viện Nagoya Daigaku! Bác sĩ Eitsurou ơi, giúp cháu nhé! Bác sĩ hứa rồi đấy nhé!

Ân hận

Trường trung học Seiryounơi tôi học có trồng một loại cây tên là thanh yên từ Trung Quốc.

Chiều nay, lúc đang nhật cỏ đại xung quanh những cây ấy, có một số bạn đã cười nhạo cách đi đứng của tôi.

“Đi kiêu gì thế nhỉ?”

“Trông như bọn con nít mẫu giáo ấy !”

“Dáng hăm hờ nhỉ, giống chữ bát quá!”

Bọn họ đã nói cười, chế nhạo tôi hết mức có thể làm tôi chỉ chực òa khóc. Tất nhiên, tôi đã lờ họ đi. Bởi nếu không đại dương trong tôi sẽ vỡ òa cuốn phăng mọi thứ đi mất. Phải thật cứng rắn để không được khóc.

May mắn và kì lạ, tôi đã có thể không để nước mắt rơi ...

Hôm nay có một chuyện rất bực mình xảy ra.

Khi đến giờ Thể Dục, tôi thay đồ và xuống sân tập

Giáo viên nói, “Hôm nay chúng ta sẽ chạy 1km khởi động. Sau đó sẽ là bài kiểm tra đầu vào môn Bóng rổ.”

Tim tôi như đánh “thùng” một cái. Chạy, kiểm tra ... làm sao tôi có thể làm hết được.

“Kitou em mệt à ?”

Tôi vừa khẽ gật đầu thì thầy giáo nói tiếp, “Ồ, thế thì em có thể về nghỉ ở văn phòng với O-san.” (O-san hôm nay quên đồng phục thể dục nên bị phạt ở đó)

Đến đây thì ngay lập tức, lũ bạn cùng lớp tôi nhao nhao lên,

“Aww học nhóm kìa, đôi bạn cùng tiến”

“Thật may mắn, tớ luôn muốn được nghỉ ngơi trong văn phòng thầy giáo.”

Cả người tôi như sôi lên giận dữ.

“Nếu các bạn muốn được ở văn phòng thầy giáo, tôi sẵn sàng đổi chỗ với các bạn”. Tôi muốn hoán đổi thân thể với bọn họ, dù chỉ là một ngày, để họ có thể hiểu được cảm giác của

một người khi không thể làm những gì họ muốn.

Hàng ngày, mỗi khi tôi đi đến trường, trong từng bước tôi đi, qua từng cử động, tôi cảm thấy thân thể mình ngày một không vững nữa, như có cái gì đó gãy vụn ở bên trong. Tôi cảm thấy rất tủi thân và xấu hổ khi mình không làm được những việc đơn giản mà người khác có thể làm được. Những người khác sẽ chẳng có thể hiểu được nếu không có sự trải nghiệm với chính bản thân họ, còn tôi , tôi chỉ mong có được sự cảm thông và chia sẻ.

Nhưng họ không biết gì hết, thậm chí , với cả tôi , tôi cũng chỉ nhận ra khi những điều đó xảy đến với mình.

Cảm lạnh

Tôi đoán hình như mình bị cảm lạnh. Người tôi hơi nóng, nhưng tôi không thấy khó chịu trái lại còn thèm ăn nữa. Mặc dù bây giờ tôi không còn tin vào cơ thể mình nữa.

Tôi muốn có một chiếc nhiệt kế (do cái trước tôi đã làm gãy rồi) để kiểm tra thân nhiệt của mình thường xuyên. Tôi đã hỏi Ba , “Aya của ba bị ốm nè, ba cho con chút tiền nhé . Khi nào con lớn, có công việc, con sẽ chăm sóc ba mẹ chu đáo như những gì ba chăm sóc bọn con.”...

Khi lên giường ngủ, tôi đã nghĩ rất nhiều.

Về những điều mà thầy giáo đã nói về tôi.

Hãy vui lên có thể làm tôi tốt hơn, vì nó sẽ giúp tôi thành con người mạnh mẽ hơn.

Việc học ở trường Trung học thật không quá khó để vượt qua, chỉ cần tôi cố gắng từng chút, từng chút một, qua từng ngày. Sẽ không là quá trễ, nếu tôi bắt đầu từ bây giờ. Tôi sẽ thực sự cố gắng.

... nhưng, không thể không tránh khỏi, sức khỏe tệ hại đang làm tôi lo lắng ngày càng nhiều.

“Đừng khóc, nhóc ơi, đừng khóc” , thời gian qua đi cũng là lúc con người trưởng thành. Nếu tôi có thể vượt qua , thì những buổi sáng bình yên đầy nắng, chim ca và hương hoa đang chờ tôi phía trước.

Tôi tự hỏi hạnh phúc là gì.

Tôi tự hỏi hạnh phúc ở nơi đâu.

“Aya, bây giờ mày có hạnh phúc không?”

“Tất nhiên không, tôi đang ở trong địa ngục đầy ắp khổ đau, của cả tinh thần và thể xác ...”

Nhưng có một sự thật rằng ...

Cô hề vẫn khóc sau khi đã cười rồi.

Cá tính

Tôi luôn tôn trọng những người có cá tính mạnh mẽ vì bản thân tôi chẳng có gì đặc biệt.

Tôi bị lôi cuốn bởi ý nghĩ , mỗi người đều có một cá tính, một nhân cách riêng, không hề lẫn lộn.

Thế giới này cần những con người tài ba và độc đáo, như trong phim “007” vậy.

Tuy nhiên, cá tính có thể thuộc về từng người, nhưng không thể trao tặng hay áp đặt lên những người xung quanh được.

Chiều nay, lúc đi học về tôi đã gặp Eiko ở bãi gửi xe đạp. Tôi muốn thuyết phục Eiko tham gia ghi âm mấy bài hát “Yamato” và “Buổi hòa nhạc cuối cùng” . Chẳng nói chẳng rằng, cậu ấy ném cặp sách của tôi vào giỏ xe và nói, “Chúng ta sẽ bàn chuyện này khi sang đường.”

Mọi người trong lớp đều cho rằng Eiko là một người lạnh lùng, nhưng tôi lại không nghĩ vậy, tôi thực sự thích cậu ấy.

Tương lai

Hôm nay chúng tôi có một buổi trao đổi hướng nghiệp giữa các phụ huynh và giáo viên. Chủ đề là học sinh nên thi vào trường phổ thông nào.

1. Với khả năng của mình, tôi vẫn có thể theo học ở các trường công lập.

2. Về cơ thể tôi, giờ đây tôi không còn đi vững được nữa, và chúng tôi cũng không thể biết tình hình sẽ diễn biến thế nào, vì thế tôi sẽ phải lựa chọn một trường phổ thông gần nhà mình. Tôi đã viết vào tờ đơn với lý do là tôi không thể đi học xa nhà như vậy được.

3. Có lẽ tôi sẽ chọn một trường tư, điều này trước kia mẹ con tôi chưa bao giờ nghĩ đến, mọi người trong lớp ai cũng muốn học ở trường công. Thầy giáo tôi nói rằng, học ở đâu không quan trọng, quan trọng là nơi đó phù hợp với mình. Đó là lý do chúng tôi đã quyết định như thế.

Rời tổ

Kiến rời kiến, hoa và hoa, chi lại chim.

Kouji.

Trên bìa của cuốn vở này có những dòng chữ tuyệt diệu ,
“Mừng Kitou ngày tốt nghiệp.Chỉ dành riêng em ... Thầy
Okamoto.” Tôi thực sự hạnh phúc.

Thầy ấy bề ngoài có vẻ hơi đáng sợ, nhưng kì thực lại rất
tốt, thầy ấy rất thích hoa.

Tôi đã cảm ơn thầy với tất cả tấm lòng, sự yêu mến và lòng
biết ơn. Thầy đã dạy cho tôi ý nghĩa của bài hát này:

“ Một con kiến bò là một con kiến, thẳng thắn và rõ ràng.
Nó cũng như khi chúng ta gọi một bông hoa ngát hương là hoa
, chim giang rộng cánh trên trời xanh là chim.”

“ Một con chim chán nản bay vút lên trời xanh, bỏ quên
những mái nhà và tán cây xanh thẫm”.

Tôi không hiểu lắm ý nghĩa bài hát, dù chỉ một nửa. Nhưng
tôi có thể nói rằng thầy ấy đang cố động viên mình. Cái cảm

giác “Minh sẽ làm được” luôn thúc giục bên trong tôi.

“Em thử nghĩ xem , thầy đã viết bằng cái gì ?”

“Em đoán, có thể không phải bằng bàn chải ...”

“Tất nhiên, thầy viết bằng cái tăm với mực tàu” - Thầy cười to chỉ vào hàng chữ liêu xiên trên trang giấy.

Tôi đỏ mặt, mình vừa có một ý nghĩ đáng sợ.

“Này, em có để ý tới mấy sợi ruy băng kia không, em có thể treo nó lên tường không?”

“Được ạ! “ - Tôi háp tấp

Thầy cười và quay đi.

Tôi sẽ không thể ngờ rằng buổi nói chuyện bất ngờ đó lại là ngày tốt nghiệp của mình.

Nhưng không sao, dù tôi sẽ chẳng bao giờ quên.

Hãy theo dõi và cổ vũ cho tôi nhé !

Kì thi phổ thông

Bình thường hàng sáng tôi thường ăn canh củ cải trước khi đi học. Đặc biệt là những buổi phải có bài kiểm tra. Nhưng lần này là một kì thi quan trọng, tôi đã định sẽ không ăn món này, nhưng thực sự nó đã đem lại nhiều may mắn trước kia, và thế là tôi ăn canh củ cải , chuẩn bị cho bài thi vào phổ thông sáng nay. Có phải tôi quá lo lắng không ?

Tôi đã vào nhà tắm 2 lần, sau đó mẹ chở tôi đến trường thi.

Mọi người ai cũng trông rất sáng sủa, thông minh. Tự dưng tôi thấy mình bồn chồn và sốt ruột.

Khi thầy giám thị bước vào, chúng tôi đứng dậy chào, khi chuẩn bị ngồi xuống ghế, tôi thỉnh thoảng ngã khỏi bàn và bị trật gân. Thế là tôi phải làm bài thi một mình trong phòng y tế , lúc đó tôi cảm thấy rất tủi thân và khổ tâm.

Tôi đã tháo chiếc đồng hồ đeo tay mượn của mẹ hồi sáng, đặt lên tai và cố thư giãn ...

Bắt đầu

“Con đỗ rồi!” Hai mẹ con tôi ôm chầm lấy nhau đầm đìa nước mắt.

Tôi đã tiến lên phía trước, lấy hết can đảm để làm quen những người bạn mới, không quên cất bước cẩn thận để không bị ngã.

Bữa tối hôm nay đầy hamburger.

Thật là hạnh phúc nếu như ta là một anh hùng.

Tôi đã bỏ lại phía sau tất cả những nỗi đau đè nén lên cơ thể tôi để học như điên, và giờ đây tôi đã được toại nguyện, một cảm giác thật tuyệt vời.

Nhưng vẫn còn đó, vẫn còn những triệu chứng mà càng ngày càng lộ rõ. Tôi bắt đầu học cách chấp nhận, chấp nhận về sự bất lực của tôi khi điều khiển cơ thể, thậm chí ngay cả khi việc đi lại khó khăn, tôi cũng không thể di chuyển nhanh hơn khi nhận thấy người khác sắp sửa đụng vào mình.

Tôi biết, từ đây có thể tôi sẽ là tâm điểm chú ý của những người bạn mới ở trường. Nhưng đó là những điều mà tôi không thể dấu được, vì thế có lẽ tôi sẽ chẳng dấu giếm điều gì

ngay từ buổi đầu tiên, nói thế nhưng tôi cảm thấy vẫn rất lo lắng khi có những buổi học môn Thể dục , tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lời mẹ dặn

“Aya, những năm tháng tới đây ở phổ thông của con sẽ có nhiều cam go và thử thách, từ những điều tưởng chừng đơn giản đến những ánh mắt của những người xung quanh. Nhưng những ai sống trên đời cũng đều gặp phải những khó khăn thử thách. Đừng nghĩ rằng con thiếu may mắn. Con sẽ thấy hạnh phúc hơn khi biết rằng trên đời này còn có những người đau khổ , bất hạnh hơn con” .

Nhĩ về mình, tôi hiểu những gì mẹ nói. Mẹ có thể đau đớn hơn cả tôi. Công việc của mẹ là quan tâm, chăm lo cho những người đau yếu, cần được giúp đỡ. Nghĩ như thế, tôi như trút bỏ được gánh nặng trong lòng. Vì ba mẹ, vì bản thân mình, và vì xã hội tôi quyết định tiếp tục nỗ lực hết mình với hi vọng mình sẽ là người có ích cho mọi người.

Nằm viện

Buổi kiểm tra định kì đầu tiên của tôi ngay sau hôm khai giảng.

Tôi và mẹ rời khỏi nhà từ sáng sớm, mất gần 2 giờ ô tô thì đến bệnh viện.

Tôi nghĩ tôi sẽ viết những điều muốn nói cho bác sĩ.

1. Tôi đi lại ngày càng khó khăn. Tôi bị ngã mà không bám vào thứ gì được. Nhấc chân đã là khó rồi.

2. Tôi sẽ bị nghẹn khi ăn hay uống vôi vàng.

3. Tôi cười rất to một mình (Giống như cười toe toét vậy. Tôi phát hiện ra sau khi cậu em trai hỏi tôi một chuyện rất ngây ngô).

4. Tôi bị mắc bệnh gì ?

Như mọi khi, sau khi phải chờ đợi một lúc lâu, tôi được gọi vào. Có 1 bác sĩ già và 3 cô y tá trẻ, tôi đoán mình sẽ được kiểm tra sức khỏe : co và duỗi chân, gõ vào đầu gối và đi lại . Mẹ tôi tóm tắt những gì tôi đã viết cho bác sĩ và nói với bà ấy

rằng : tôi đang là tâm điểm chú ý ở trường và luôn phải nhờ vào sự giúp đỡ của những người bạn bên cạnh.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói “Hãy cho cháu nhập viện vào dịp hè tới, khi đó mới có điều kiện để có thể kiểm tra và điều trị. Cô có thể xem qua thủ tục nhập viện trước khi rời khỏi đây.”

Ehee ? Tôi sẽ phải nằm viện ư ? Ôi trời. Mà nếu có thể vứt bỏ được tình trạng hiện nay, tôi sẵn sàng ngay . Tôi cũng chẳng khó dễ gì, nhưng tôi không biết điều gì đang xảy ra với bản thân tôi.

Có gì đó bên trong như sắp sửa gãy vụn. Cảm giác đó ngày càng rõ ràng và tệ hại trừ khi được điều trị càng sớm càng tốt. Tôi sợ. Tôi không đủ kiên nhẫn để chờ đến khi nhập viện mới có câu trả lời cho câu hỏi thứ 4.

Trên đường về nhà, tôi đã hỏi mẹ.

“ Bệnh viện Nagoya Daigaku Fuzoku Byouin có tốt không, mẹ ? Họ sẽ chữa khỏi cho con chứ ? Sắp tới là mùa hè đầu tiên của con ở phổ thông, con muốn làm nhiều thứ lắm, con không muốn nằm viện lâu đâu.”

“ Aya, con yên tâm, các bác sĩ ở đó rất quan tâm tới con, tới cả những điều con đã viết, dù những chuyện ấy có nhỏ nhất

đến đâu. Nó sẽ giúp con trong điều trị. Đừng quá bận tâm tới kì nghỉ hè, vì nếu con so sánh quãng thời gian nhập viện tới với cả cuộc đời thì con sẽ thấy nó ngắn ngủi nhường nào, như là một thí nghiệm vui vậy. Tuy nhiên, mẹ chỉ có thể tới thăm con vào chủ nhật hàng tuần thôi , nên con phải tự lo đấy nhé. Mẹ sẽ mua nhiều đồ lót cho con. Ah, nhớ viết những chuyện này vào nhật kí nhé , và con cũng nên chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Trên đường về, chúng tôi có tạt qua Okazaki Interchange thăm dì (em gái mẹ) tôi. Tôi lại khóc khi nghe mẹ tâm sự với dì về chuyện của tôi.

“ Chị sẽ phải chữa bằng được cho cháu nó , dù phải tốn kém thế nào ! Nếu bệnh viện Meidai Byouin không làm được, chị sẽ đi Tokyo , đi Mỹ đi bất cứ đâu để tìm người có thể chữa cho cháu ”.

“Aya nó sẽ sớm khỏe thôi mà. Y học ngày nay cũng rất tiến bộ rồi, không có bệnh gì là không chữa được cả. Aya nó còn trẻ nữa. Chị đừng có bi quan như thế, chị phải tin vào mình, phải tự động viên mình chứ. Nếu chị cứ ngồi đó mà khóc lóc thì ngay cả phương thuốc tốt nhất cũng chẳng có ích gì cả. Em còn chuyện nhà nên không thăm cháu thường xuyên được, nhưng nếu cần gì chị cứ gọi em , em sẽ xông đến ngay, thế nên đừng có lo lắng và cố chấp nữa nhé.” Dì ngưng nói một lát rồi lên giọng kể cả.

“Thôi nào, hỷ mũi và uống thử cốc nước quả này coi, bà chị. Nó sẽ mẫn chất nếu có hạt nước mắt rơi vào đó “. Tự dưng tôi bật cười.

Tôi biết , mình sẽ phải chờ 2 tháng nữa, nhưng thời gian ơi, tôi xin người đẩy , ngừng lại đi . Căn bệnh của Aya , ngừng lại đi, tôi xin đẩy.

16 tuổi – Bắt đầu của khổ đau

Trong bệnh viện

Cuộc sống mới của tôi là lần đầu tiên tôi xa nhà.

Tôi ở cùng phòng với một phụ nữ trạc ngũ tuần. Mẹ trước khi về đã nói với bà ấy, “Nhờ chị để ý tới cháu”, vì thế tôi đã cúi đầu để cảm ơn. Người phụ nữ đó trông có vẻ trầm lặng với cặp mắt buồn man mác, xa xôi như khung cảnh nơi đây vậy. Còn tôi, tôi lo lắng không biết cuộc sống sẽ ban cho tôi điều gì phía trước.

Buổi chiều, tôi cùng với bác ấy đi dạo, chúng tôi ngồi trên phiến ghé dài dưới những tán anh đào lặng ngấm những tia nắng nhảy múa trên những tán lá. Vì tôi bị cận từ bé nên không thể nhìn cho rõ, nhưng tôi cảm nhận được vẻ đẹp màu xanh của lá trong nắng. Và cảm nhận được sự thoi thóp của những chiếc lá sắp phải lìa cành cuốn theo làn gió.

Ở bệnh viện, tôi sẽ dậy lúc 9 giờ sáng và ăn tối lúc 4 rưỡi chiều, có vẻ như hơi sớm. Cảm giác về cuộc sống cũng thay đổi, một ngày ở đây trôi qua thật bình lặng và chậm chạp.

Tôi phải trải qua rất nhiều bài kiểm tra như điện cơ đồ (cái này đau lắm) , điện tâm đồ, X quang và kiểm tra thính giác. Mỗi lần phải chuyển từ chỗ này sang chỗ khác, tôi phải đi qua những hành lang tối , rất dễ bị lạc, những lần bước qua không gian tối đặc đó, tôi cảm tưởng như chính cuộc đời mình vậy, đen tối và chưa có lối thoát.

Bác sĩ của tôi, Yamamoto Hiroko (giáo sư trường Fujita Hokeneisei Daigaku ở Shinkeinaika) nói là, cuối cùng tôi cũng phải tiêm thuốc, như thế sẽ khá hơn. Để theo dõi tác dụng của thuốc trước và sau khi tiêm, các bác sĩ sẽ ghi hình tôi các cử động của tôi như đi lại , lên xuống lầu, bấm nút bằng một máy quay 16mm.

Tôi tự hỏi, sẽ như thế nào khi tôi lớn lên, hoặc tôi có thể làm gì ?

Có 3 yêu cầu mà tôi phải đối mặt:

- 1.Một việc không đòi hỏi nhiều về chân tay.
- 2.Một việc đơn thuần bằng trí óc.
- 3.Một việc nhẹ nhàng và tươm tất.

Sẽ thật là khó, tôi tự hỏi không biết có công việc nào có đủ 3 điều trên không.

Một hôm, ở ngoài sân, có một số y tá gọi tôi lại chơi cùng.

“Đứng bằng mũi chân! Nhắm mắt lại! Có làm được không?”

Nhưng có gì đó xảy ra ở xương chậu của tôi ...

Sau đó, họ còn hỏi “Vui chứ ?”

....

Tôi không thể làm được như thế.

Tôi đã muốn nói “Tôi đâu phải con chuột, dừng lại đi!”

....

Chủ nhật, ngày tôi mong chờ nhất cuối cùng cũng đến. Mẹ và em gái tôi tới thăm. Chúng tôi cùng lên mái nhà để phơi quần áo. Bầu trời trong xanh trông thật đẹp , nâng đỡ những đám mây trắng hững hờ lặng lẽ trôi thật duyên dáng. Những cơn gió nhẹ thật đáng yêu như sợi ấm cõi lòng, như đưa tôi cảm giác được trở lại làm người. Các bác sĩ đã rút một ít chất lỏng ở tủy sống, đến giờ đầu tôi vẫn còn đau, đau không chịu nổi, nghĩ về những mũi tiêm, tôi càng hãi hùng.

Cả nhà của chú Michan (em trai mẹ)cũng tới thăm tôi. Nhìn mắt ông ngoại đỏ hoe, tôi đã cố muốn nói vài điều với ông

nhưng không thể, và nước mắt tôi bắt đầu rơi ...

“Cháu nom ông có lạ không ? Ông cháu phải làm việc vất vả và tối nào cũng phải ngủ muộn đấy” - Ông nói.

Mắt ông long lanh như mắt thỏ vậy, như thể ông đang khóc, tự dung tôi cảm thấy thật đen tối và tồi tệ.

“Aya, cố lên cháu. Lần tới, ông sẽ mang đồ ăn ngon cho cháu, cháu có thích gì không?”

“Cháu muốn một cuốn sách, cuốn Chào nỗi buồn của Sagan. Cháu rất muốn đọc nó, ông ạ!”

Hôm nay tôi đã tới phòng Vật lý trị liệu được đặt ngầm dưới đất.

Tôi đã làm bài kiểm tra dưới sự giám sát của bác sĩ Kawabashi và Imaeda.

Lúc đó, tôi đã nói vài điều thật ngớ ngẩn, tôi không thể tin là mình có thể nói với họ rằng tôi thích tiếng Nhật và tiếng Anh, và rằng tôi kì vọng vào những môn đó rất nhiều, và điểm số của tôi luôn cao nhất lớp như thế nào. Đây có thể là lần cuối tôi kiêu hãnh về điểm số của mình ... nó làm tôi trông thật khốn khổ , đáng thương như kẻ cướp nhà băng hay gì đó đại loại vậy.

Dù thế nào thì bạn cũng sẽ chẳng bao giờ có thể biết được mình thông minh cỡ nào chỉ qua điểm số hay những bài kiểm tra. Bác sĩ Kawabashi nói rằng, khi còn là sinh viên, chú ấy là một kẻ luôn phá quấy và sinh sự, ai cũng ghét ...

Thậm chí, nếu chỉ thế thôi thì cũng tốt hơn tôi bây giờ rất nhiều rồi, ít nhất thì chú ấy cũng có thứ quý giá nhất đời người : sức khỏe. Mỗi khi nhìn lại cơ thể mình, nghĩ rằng mình còn quá trẻ, tôi lại cảm thấy tủi thân và thế là nước mắt lại rơi. Tôi sẽ chẳng nói về điều gì nhiều nữa. Sau khi viết được những gì mình muốn viết, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Lý do tại sao tôi lại học chăm chỉ là vì đó là thứ duy nhất mà tôi giỏi giang. Nếu ai đó lấy sự học ra khỏi tôi, tất cả còn lại cũng chỉ là một cơ thể vô dụng. Tôi không muốn điều đó. Có thể là khó nghe, có thể là rất buồn, nhưng thực sự là tôi chẳng quan tâm là mình có ngu ngốc hay không , tôi chỉ muốn một thân thể khỏe mạnh.

Kiểm tra và tập luyện

1) Kiểm tra.

Tôi phải di chuyển tay theo nhịp điệu bài hát “ Twinkle twinkle stars”.

Đầu tiên là tay phải 12 lần, tay trái 17 lần.

3 phút sau là tay phải 18 lần, tay trái 22 lần.

5 phút tiếp là tay phải 18 lần, tay trái 21 lần.

2) Tập luyện

1. Tập đứng trên tay và đầu gối.

Giữ thẳng bằng khi chuyển động cơ thể (như xoay bán thân nửa vòng).

Co duỗi một chân, chân kia quỳ , một tay chống , xoay người, đổi tay , lại xoay người và giờ tay nhưng không được cử động chân và xương vai.

2. Tập chân

Tập nhắc chân lên chạm tay, xương vai sẽ di chuyển vào trong, như thế trọng lượng sẽ kéo cơ thể lại, cái này sẽ giúp tôi khi bị ngã.

3. Tập tay

Đưa tay ra từ sau ra trước và theo dõi hông có chuyển động không , bình thường là không , cụ thể

Khi tay phải đưa ra trước thì hông phải lùi về sau.

Và khi tay phải lùi về sau thì hông phải lại tiến về phía trước.

Lần lượt và xen kẽ. Nhưng với tôi ...

Khi tay phải đưa ra trước, hông phải lùi về sau

Và khi tay phải lùi về sau, hông phải không tiến về phía trước.

Thật tệ , như thế cả chân và tay tôi lùi về sau cùng lúc.

4. Tập bò bằng đầu gối

Để làm đúng thì phải để vai thẳng, thân cũng phải thẳng, đầu gối phải thẳng với xương sống.

Bò về phía trước : nhắc tay trái lên, gối phải cũng đưa lên rồi đưa tay phải lên, gối trái cũng đưa lên. Yêu cầu chân phải thẳng với mặt đất. (bò như thế thôi cũng đã là khó rồi).

Tập xong thì đứng dậy, kết thúc buổi kiểm tra.

Hôm nay, khi chúng tôi đi ngang qua một cậu bé trong hành lang, bác sĩ Yamamoto đã nói với tôi, “Cậu bé tên là K-kun đó chuẩn bị nhập viện hôm nay. Cậu bé đó cũng bị ốm như cháu.”

Tôi ngoái lại nhìn, đứa bé đó cỡ lớp 6 hay 7 gì đó, trông rất gầy nhưng ngây thơ và vui vẻ, dường như nó chẳng để ý tới ốm đau gì cả. Tự nhiên, tôi như muốn nói, “Chị hy vọng những mũi tiêm sẽ giúp em chóng khỏi bệnh. Cố lên em nhé!”

Sáng nay, sau khi tiêm, tôi bỗng bị đau đầu và muốn nôn, có thể là do tác dụng của thuốc, hoặc là tôi quá căng thẳng và sợ hãi. Các bác sĩ còn tiến hành ghi âm giọng nói của tôi, tôi thấy lạ khi đó các bác sĩ chỉ chú ý tới cổ họng và lưỡi.

Quan trọng nhất là hồi phục sức khỏe! Đó là những gì bác sĩ Yamamoto đã nói. Tôi biết, mình sẽ phải cố gắng hết sức mình, nhưng, “Mẹ ơi Có phải con không bình thường...”

Nghĩ tới đó, tôi chỉ chực khóc.

Lúc chiều, tôi lên phòng kiểm tra để các bác sĩ ghi hình với 1 chiếc camera 16mm. Tôi đã ngã vài lần trong một vài động tác thăng bằng, tình cảnh lúc đó trông thật khổ sở. Khi ngồi nghỉ, bác sĩ phụ trách Kawabashi có đùa rằng tôi chỉ có thể đi như một robot, tôi cười thật buồn cảm ơn bác sĩ, như để xin lỗi, bác sĩ Kawabashi đã kể cho tôi nghe một chuyện thời thơ ấu.

“Khi còn nhỏ, chú rất nghịch ngợm, có lần đã tè lên đầu một thầy giáo từ trên mái nhà xuống, để rồi sau đó bị đập một trận nhớ đời ...”

“Wow ... thật quá tinh quái... Tôi không thể làm như thế được. Nhưng cảm giác muốn làm một điều gì đó như cứ sôi sục trong tôi.

Chú còn kể cho tôi nghe những lần chộp những con ve sầu (cả đực và cái) trên những thân cây. Về cả những cái vỏ lột của bọn ve, riêng cái này thì chú cực kì thích thú khi cho rằng bọn ve sau khi lột vỏ thì sẽ trần như nhộng Tất nhiên rồi, chú ấy cũng là con trai mà ... tôi thầm nghĩ.

Tôi bị sốt, 39 độ.

- Có phải tôi sắp chết không?

- Không! Không thể thua vì bệnh tật được.

Những lúc thế này, tôi rất nhớ mẹ, nhớ các em và gia đình mình...

Trời ơi ... cứ mỗi khi tôi cố gắng bước một bước thì điều đó lại xảy ra. Dường như luôn có cái gì đó bấp bênh, chới với trong con người tôi, cả thể xác và tinh thần, những thứ đó lại cứ kéo dài mãi ...

Thời gian dần trôi luôn làm tôi sợ, tôi sợ khi nghĩ về mình sau này, tôi mới chỉ 16 tuổi.

Chỉ còn hơn 2 lần tiêm nữa là xong. Cuối cùng tôi cũng đã có thể xuất viện ...

Bình thường, đó sẽ là một điều rất vui, nhưng với tôi lại khác.

Từ khi bắt đầu được điều trị bằng những mũi thuốc tiêm, tôi đã phải chịu những cảm giác đau đầu, buồn nôn do tác dụng phụ của thuốc ròn rã hàng tháng trời, nhưng bác sĩ đã trấn an rằng những mũi tiêm sẽ phát huy tác dụng, có điều ước muốn được đi lại bình thường của tôi dường như không còn nữa...

Bây giờ, tôi có thêm một cuốn sổ khác bên cạnh cuốn nhật kí ... cuốn sổ cho những người tàn tật. Căn bệnh của tôi là do những tế bào của tiểu não đang dần thoái hóa một cách tự nhiên, khiến cơ thể khó di chuyển và vận động, căn bệnh này đã được phát hiện từ khoảng 100 năm trước.

Tại sao căn bệnh này lại chọn tôi?

Định mệnh ư, từ đó không đủ để lý giải.

Kỳ học thứ 2

Mẹ đã dặn: chậm chậm không sao, mắc lỗi gì đó không quan trọng, điều quan trọng là con đã nỗ lực hết sức mình.

Tôi đã muốn nói “Mẹ ơi, con sợ lắm, cử động của con có thể ...” nhưng rồi tôi lại im lặng, chỉ còn những nỗi đau hằn trong lòng mỗi khi nghĩ đến.

Sau lễ nhập học, mẹ đã nói chuyện với thầy giáo.

1. Mặc dù thời gian chữa trị trong bệnh viện đã giúp đỡ tôi phần nào, nhưng việc bình phục vẫn tiến triển rất chậm vì đây là một căn bệnh phức tạp và khó chữa.

2. Mẹ có một đề nghị, có thể chuyện của tôi sẽ gây sự chú ý tới bạn bè xung quanh, như việc đi từ lớp này sang lớp khác, dù những phiền phức có nhiều lên nhưng hãy để tôi làm những gì tôi có thể

Mẹ khuyên.

1. Chia vở viết thành từng phần, chỉ mang những trang cần thiết. Dán vào mỗi tập thêm cái nhãn tiêu đề môn học.

2. Chuyển sang dùng cặp đeo lưng.

3. Tới trường bằng taxi vì giờ cao điểm ở ngoài đường rất nguy hiểm. Còn lúc về thì tùy hoàn cảnh và điều kiện mà đi bằng taxi hay xe buýt.

“Mẹ lo cho con nhiều rồi. Con đã gọi cho công ty taxi, mẹ đừng trả thêm đồng nào nữa” Tôi nói với mẹ ... nước mắt chảy vào trong... con đã ngốn của nhà mình quá nhiều tiền rồi, mọi rắc rối đều tại con cả... con xin lỗi.

Ngày 13 tội tộ

Tôi đón xe buýt từ công trường như thường lệ. Vì để kịp chuyển sang chuyến khác nên tôi đi tắt qua Asahibashi, băng ngang đường và đi bộ tới bên xe buýt tiếp theo. Khi ánh đèn chuyển sang màu xanh, trời bắt đầu lác đác những hạt mưa. Một cậu bé tiểu học đã san sẻ chiếc ô của cậu cho tôi. Tôi đã cố bước thật nhanh để theo kịp nhịp đi của cậu bé. Rồi đột nhiên, tôi ngã về phía trước. Máu bắt đầu chảy từ miệng nhuộm đỏ mặt đường ướt át... Nhiều máu quá, tôi bắt đầu lo sợ mình sẽ chết, tôi bắt đầu khóc. Cô bán bánh mì ở góc phố vội vã chạy tới và giúp tôi đứng dậy. Cô ấy đưa tôi vào trong và lau cái miệng đầy máu của tôi bằng một chiếc khăn... chiếc khăn đầy máu. Tôi được đưa vào trong xe và chở tới một bệnh viện gần đó. Qua bìa vở của tôi, cô đã gọi tới trường học và thầy giáo chủ nhiệm đã tới. Sau khi được sơ cứu, thầy đưa tôi về nhà. Cô bán bánh mì, thầy giáo chủ nhiệm... em biết ơn mọi người nhiều lắm!

Môi của tôi đang sưng phồng và 3 cái răng cửa phía trước đã gãy và biến mất rồi. Khi chạm đầu lưỡi vào đó, nó vẫn còn ớn ớn. Tôi là “con gái”, ba chiếc răng trước đã không còn và giờ thì trông thật xấu xí, đáng sợ.

Căn bệnh của tôi còn tệ hơn cả ung thư nữa!

Nó đã cướp đi vẻ đẹp của tuổi trẻ!

Nếu tôi không mắc phải, tôi có thể đã có một cuộc sống tươi đẹp và dễ thương ... tôi chỉ muốn có ai đó để có thể tin tưởng...

Tôi không thể ước gì hơn!

Kaoru no Kimi (Ikeda Riyoko) đã nói “Anh yêu em!” và để người mà anh ta yêu ở lại mà ra đi. Liệu tôi có thể yêu và được ai đó yêu không?

Trong giấc mơ của tôi, tôi có thể đi, có thể chạy, có thể cử động tự do... nhưng sự thực tế tôi lại không thể làm được gì. Khi tôi đọc đến đoạn Nanako bắt đầu chạy, tôi thấy ngậm ngùi, tôi ước mình có thể làm được như thế. Thê thảm quá phải không?

Tôi đã ngủ thiếp đi và tôi mơ thấy khi mình ngã K-ko-san đã gọi tôi và hỏi “Không sao chứ?” Điều đó làm tôi thấy hạnh phúc. Có thể tôi sẽ không tồn tại nữa...

Tôi tỉnh dậy lúc 7:30 , đưa em gái Ako-chan chuẩn bị đến Nagoya. Nó trông đáng yêu thậm chí cả trong những lúc giận dỗi.

Dậy sớm rất tốt. Tôi ăn bữa sáng với một chiếc bánh kem. Rất dễ ăn và nuốt, chỉ có điều không có răng cửa thì thật khó.

Tôi đã phải mím môi để không cho rớt ra ngoài. Ngày mai tôi sẽ đến nha sĩ khám, tôi muốn nhanh chóng trở lại Aya như trước. Tôi đã không dùng gương nữa, nó nằm chỏng chơ trong góc khuất trên bàn học...

Hôm nay, khi đang đọc cuốn sách nấu ăn với mẹ, nhìn thấy chiếc váy trắng mẹ dùng nấu bếp khi tôi còn bé, tôi đã hỏi “Mẹ, cái này mẹ đọc và tự may theo à?”. “Ừ, có nhớ mẹ đã mặc vào dịp Năm mới, cột tóc và chụp ảnh cùng cả nhà trước cửa không?”

Nếu tôi khỏe, cả nhà sẽ hạnh phúc và ca thán mỗi khi lại chụp ảnh “Nào, lại thế rồi...” nhưng càng nghĩ thì càng cảm thấy đau buồn vì thế tôi và mẹ đã im lặng mà không nói gì nữa.

2 tiếng đồng hồ vô nghĩa (trong khi chờ đợi ở tiệm bán bánh kẹo)

Trong suốt 2 tiếng đồng hồ khủng khiếp đó, tôi phải buộc mình nhìn theo dòng người đi vào rồi đi ra và cũng ép mình phải lắng nghe những từ ngữ chẳng có tí ý nghĩa gì. Hmm... Thời gian cứ thế trôi đi.

Mặc dù việc đi xe bus tới trường có thể nhàm chán, nhưng nó khiến tôi có cảm giác về hoạt động con người mạnh mẽ. Ngoài ra, tôi còn có thể thấy cảnh vật hai bên đường, những cửa hàng trái cây và... mùi vị của một mùa

Khi tôi đang đi dạo (tất nhiên là nhờ bạn dìu), cũng chính lúc đó, tôi cảm thấy có ai đó đang nhìn tôi. Tôi không thể làm đc gì ngoài việc đi càng lúc càng nhanh. Tôi thậm chí còn kéo cổ áo vào. Rồi đột nhiên, tôi nghe thấy ai đó nói một cái gì đập mạnh vào tôi và làm tôi buồn vô hạn

“Tiếc thật...Có phải con bé đó bị tàn tật không?”

Tôi không muốn lớn!

Nhìn thấy tôi khóc nức nở, mẹ tôi mắng “Chỉ có trẻ con mới khóc thôi! Con là kiểu học sinh trung học gì thế?”

Dành cho Humei (anh họ của tôi)

Humei, Sao Aya thích khóc nhiều như thế? Sao cô ấy không thể như ngày xưa, luôn luôn mỉm cười. Tôi thật sự rất nhớ những ngày xưa!

Nếu có một cỗ máy thời gian, tôi muốn có nó để trở về quá khứ và nhìn thấy chính tôi chạy nhảy, đi đứng, chơi đùa... nhưng hiện tại việc tôi phải làm là đối mặt với hiện tại và tương lai.

Thực sự tôi phải đối mặt với hiện tại sao?

Tôi không muốn lớn đâu!!!

Thời gian! Làm ơn dừng lại! Tôi không muốn khóc nữa

Có phải tuyến nước mắt của tôi bị hỏng rồi không?

Bây giờ là 9h tối. Thậm chí nếu tất tậ các loại đồng hồ trên thế giới này có hỏng hết thì thời gian vẫn tiếp tục trôi, đúng không?

Cuộc sống có hạn, nhưng thời gian chẳng bao giờ chấm hết.

Tôi nên dừng việc nghĩ ngợi quá nhiều đi.

Tôi thích đi bộ

Suốt năm nhất, tôi đã từng đi bộ 5km và trên con đường ấy tôi đã hái hoa và ngắm nhìn bầu trời xanh trong to lớn bên trên. Khi mây trôi đi, nỗi buồn của tôi cũng theo mây đi mất. So sánh với việc đạp xe hay lái xe, tôi vẫn thích đi bộ hơn.

Hm... Thật là tuyệt nếu tôi có thể tự đi

Bạn tôi đã từng nói, khi có một mình, bạn ý cảm thấy mình giống một đứa trẻ hư. Và có những điều khác... khi bạn có một mình, cái cảm giác mà bạn thấy tuyệt nhất đó là thực sự là chính mình.

Không, tôi ghét bị bỏ lại một mình. Tôi sợ nỗi cô đơn.

Vậy chính xác ra, tôi sống vì cái gì?

Tôi luôn luôn nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng tôi chẳng giúp được ai cả. Có lẽ học là việc duy nhất tôi làm lúc này.

Thậm chí chỉ là 3m, tôi cũng không thể đi đứng cho vững vàng. Cuộc sống không thể chỉ phụ thuộc vào sức mạnh tinh thần và cứ thế à?

Tôi muốn được giống như không khí, khi người ta thiếu nó, người ta mới thấy hết tầm quan trọng của nó, và tôi cũng hy vọng mình có đc sự bình thản, và có thể hiểu đc mọi người

Hôm nay lớp đổi lại chỗ ngồi. Tôi ngồi hàng đầu. Ngày nào cũng như ngày nào cũng đến trễ, tôi đã nghĩ đến việc làm sao đến chỗ ngồi của mình nhanh nhất có thể. Dường như cách nhanh nhất là trượt. Nếu tôi không để ý đến cơ thể mình, tôi sẽ rất nhanh bị mệt, ngáp, khó thở, vì thế tâm trạng của tôi sẽ trở nên không tốt.

Món tráng miệng trưa nay là khoai lang luộc, ngon dễ sợ!

Mặc dù mới có 2 giờ chiều, cảm giác của tôi đã chuyển về đêm tối. Từ nhà, tôi có thể nhìn thấy những cây hoa anh đào, và tất cả những chiếc lá đã rụng về cội. Tôi đoán lá những cây trong trường đã chuyển sang màu đỏ. Bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào đôi vai những người bạn hoặc thanh vịn để đi lại. Nếu tôi nhòm người, tôi sẽ ngã mất.

Đó là ngày Gia đình đến thăm trường, rất may là người nhà tôi không đến. Tôi cũng mong mẹ không đến. Như thế tôi sẽ thấy tốt hơn, tôi không thích bị đối xử đặc biệt. Từ cái nhìn của những người xung quanh, “Nhìn kìa, con bé bị tàn tật.” Bị như thế, tôi sẽ lại khóc. Có ai cảm thấy hạnh phúc khi sức khỏe của mình như thế??? Suốt bữa tối, tôi lại nghĩ về việc đó và lại khóc.

Trong cái ngày họp phụ huynh ấy, tôi và mẹ được gọi để nói chuyện. Nếu môn toán của tôi tiến bộ, tôi sẽ được học lên tiếp. Aya, cố lên!!! Bây giờ là 11 giờ tối, tôi đã thấy vầng trăng khuyết ở cửa sổ chái đông và tôi mỉm cười. Tắt đèn rồi, liệu tôi có thể cầu nguyện không nhỉ?

Học cùng với những bạn học khỏe mạnh, tôi có cảm giác mình như một thứ vô dụng

Tôi cảm thấy thật sự rất rất tệ...

Nhưng nghĩ lại, những cảm giác đó có thể trở thành động lực học tập. Tôi yêu ngôi trường này, những người thầy, S-chan, Y-ko chan, M-chan. Tôi cũng rất quý anh lớp lớn đã cho tôi thanh sô-cô-la khi đứng chờ mẹ ở quầy bánh kẹo

Quyết định

Mẹ đến thăm trường khuyết tật ở Okazaki. Sau khi về, mẹ nói với tôi về môi trường ở đó.

Tôi không biết lý do vì sao tôi lại khóc

Em gái tôi sẽ sớm thi thôi. Hiện tại em đang học rất vất vả, nhưng tôi, mặt khác, nhìn căn phòng đầy trống trải.

Đầu óc tôi giờ đây là một thứ hỗn độn, tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là Trường khuyết tật. Thẳng thắn mà nói, tôi biết tôi không thể tốt nghiệp tại trường tôi hiện nay Higashi Kou.

Còn trường khuyết tật kia, đối với tôi như một thế giới khó hiểu. Columbus và Gama chắc hẳn đã từng dẫn thân vào thế giới xa lạ với 4 niềm hy vọng và 6 điều sợ hãi

Hy vọng

1. Tôi có thể thấy một tương lai sáng lạng hơn
2. Tôi có thể sống cuộc đời của chính tôi

3. Các thiết bị và hệ thống có vẻ tốt

4. Tôi có thể kết bạn với những người tật nguyên

Sợ hãi

1. Tôi ít giống con người

2. Tôi không biết liệu tôi có thể sống với những người khác

3. Tạm biệt những người bạn thời trung học

4. Mọi người (xã hội nữa) sẽ nhìn tôi thế nào (vì tôi là học sinh trường khuyết tật)

5. Bạn trai

6. Sự biến đổi trong gia đình tôi

Tôi phân vân liệu em út có nhớ tới tôi, ngay cả khi tôi rời nhà và sống ở ký túc. Và cả em trai tôi nữa, ít nhất liệu nó có thi thoảng nhớ đến tôi (theo kiểu tôi đã tự tử hay cái gì đại loại như thế)

S-chan đã ra ở riêng ngay từ năm nhất, bởi nhà bạn ý ở xa và không tiện cho việc đến trường tạo nào. Lý do cho việc ở

riêng khác với tôi, nhưng tôi hiểu bạn ý cô đơn thế nào.

Một con ruồi bay vo ve bên cửa sổ. Những con ruồi trong mùa đông phải bị giết. Nhưng khi tôi nghĩ đến việc chúng sẽ sinh ra rất nhiều con vào mùa hè, tôi không nỡ, và cảm thấy tầm quan trọng của cuộc sống.

Tôi nhìn những dãy lớp học mới xây qua cửa sổ. Tôi trở nên xúc động khi nghĩ “Aww, đó là trường Higashikou.”

Khi tôi nhìn lên bầu trời, đó là vàng trắng sáng.

Mẹ bảo, “Con không chọn là người mắc bệnh. Có nhiều thứ con có thể làm, ngay cả khi con khuyết tật. Nếu con không có khả năng suy nghĩ, con sẽ không cảm thấy lòng tốt, sự ấm áp mà con người có, đó là những thứ con nhận ra khi con mắc bệnh.”

S-chan và tôi nói chuyện với nhau dưới ánh nắng bên bờ hồ, nghe chim hót.

S-chan nói “Aya-chan, cậu thật là lạ đó. Cậu nói, “Bầu trời thật đẹp, thật trong xanh” và rất dễ ngạc nhiên. Trái tim cậu chắc chắn phải rất trong sáng.”

Tôi hỏi bạn ý, “Có ai mà cậu cảm thấy cậu là chính cậu khi ở bên cạnh không?”

“Hmm, có thể là em trai hay em gái của mình, vì mình có thể kiêu căng. Nhưng mình là chính mình khi có một mình.”

S-chan chọn sống cho chính cô ấy. Aya bị xé khỏi gia đình.

Đó là khác biệt lớn...

(Một học sinh lớp lớn có chiếc răng khểnh)

Đó là một thành viên câu lạc bộ Sinh học có bím tóc và rất thích chuột. Tôi đi cùng chị ấy đến thư viện. Tôi tự đi! Tôi đi rất chậm nhưng chị ấy điều chỉnh tốc độ để cùng đi với tôi. Chị ấy có 44 con chuột ở nhà. Chị ấy kể cho tôi nghe về con chuột đầu tiên chị ấy có.

“Tên nó là Nana. Nó là con cái. Nó chết vì bệnh ung thư vú. Chuột trở nên giống người khi nó mắc bệnh và sau đó chết. Thật sự là buồn, khi nhìn thấy thú vật chết.”

Tôi không biết gì về chị. Tôi có thể hỏi anh chị lớp trên hoặc thầy cô giáo nhưng tôi không có ý đó. Tôi muốn biết về chị qua những câu chuyện của chị.

Tôi lại có cơ hội nói chuyện với chị

Mọi người gọi chị là Sa-chan

Gia đình chị có bố, mẹ, em trai và 44 con chuột. Khoảnh sân của chị là nơi có ngôi mộ của Nana và chị trồng cỏ trên ngôi mộ đó.

Trong tiếng Pháp, từ hoa lưu ly được dịch giống như con chuột. Sa-chan nói với tôi đó là vì trông hoa lưu ly giống con chuột.

“Tôi (chị ý dùng “buku” khi xưng hô, mặc dù là con gái) nghĩ khi một ai đó ra đi, họ chết thay vì tôi. Em (Aya) có cái chân không được tốt. Vì thế chị phải sống cho đúng vì em.”

“Chị tin rằng ai cũng có một sức mạnh đặc biệt (tôi chỉ gật đầu và lắng nghe chị). Đối với một con amip, chúng ta là những kẻ có sức mạnh đặc biệt, vậy đối với những người mù, những kẻ sáng mắt liệu có phải siêu nhân không?”

Sa-chan không hề di chuyển khó khăn. Tôi yêu chị ý! Nhưng cả Sa-chan lẫn Aya đều không ở lại trường Higashikou vào năm tới.”

Trong giờ ngữ pháp tiếng anh, K-chan vừa khóc vừa nói rằng cô ấy đáng thất vọng, (Bạn ý bị điểm kém trong bài kiểm tra.)

Thầy nổi nóng và quát, “Không được khóc. Nếu em định khóc, thì lẽ ra lúc đầu nên cố gắng chứ.”

Điều đó thật đáng sợ. Nghĩ đến việc tôi sẽ không bao giờ như thế kể cả điểm số kém đến đâu, điều đó làm tôi buồn.

Tôi nói với Sa-chan về cái lúc người tôi nóng lên vì những bài tập

“Chơi kéo co là tốt nhất.”

“Ngay cả trong môn bóng đá hay bóng rổ, em không cần đụng tới bóng, tất cả những gì em cần là chạy.”

Tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi luyện thuyên về những thứ mà mình không thể làm được nữa.

Tôi xem phim “Hoa huệ trên cánh đồng” chiếu trên TV.

Tôi tin vào Chúa. Việc tin tưởng vào việc Chúa đang thử thách tôi khiến tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều. Và tôi không muốn quên đi cái cảm giác này.

Sắp đến Năm Mới rồi. Rất nhiều người đã giúp đỡ và quan tâm đến tôi trong năm nay. Năm sau có lẽ là một năm khó khăn...chiến đấu với chính bản thân mình. Đó là bởi vì ngay thời điểm này, Aya không thể chấp nhận mình là một người khuyết tật. Tôi không muốn thế. Điều đó đáng sợ lắm. Nhưng tôi không thể mãi chạy trốn nó được!!! Nếu như tôi đến trường khuyết tật...

Tôi sợ mỗi khi nghĩ đến việc mình nhập học tại một trường khuyết tật. Đành rằng nó là một nơi rất tuyệt giành cho những người tật nguyên như tôi nhưng tôi muốn ở lại Higashikou.

Tôi muốn học với mọi người

Tôi muốn học rất rất nhiều thứ và trở thành người lớn.

Tôi không muốn nghĩ rằng những người bạn khỏe mạnh sẽ bỏ rơi tôi.

Mẹ thỉnh thoảng có nói về việc học trường khuyết tật

Aya có thể tự làm nhiều thứ mặc dù mất nhiều thời gian.

Mẹ có nói với tôi về việc làm sao để từ một người được giúp thành người đi giúp

Tôi đang chênh vênh không biết quyết định thế nào mà thời điểm đó sẽ đến nhanh thôi

Vòng quay

Tôi muốn tự mình quyết định việc chuyển trường

Tôi đã tự nhủ sẽ chấm dứt khi hết học kỳ 3

(Ký ức 1)

Thầy N., đến bây giờ tôi vẫn kính trọng và tin tưởng thầy. Vậy mà kinh tởm làm sao, chính thầy lại là người đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện.

Thầy có thể chỉ cần nói thẳng với em rằng, “Hãy đến trường khuyết tật đi, vì trường này không thể lo cho em được nữa.” thay vì nói với mẹ em “Em ấy sẽ mất nhiều thời gian hơn cho việc đi từ lớp này sang lớp khác.”

Nếu thầy nói thẳng ra, có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho em trong việc quyết định. Đừng nhìn tôi mà! Trời ơi, điều này thật đáng giận!

Thầy đã hỏi tôi, “Mẹ đã nói gì với em chưa?”

Tại sao mọi người lại giấu tôi mọi chuyện thế! Nói đi mà... chỉ cần thế thôi.

Mặc dù cuộc sống của tôi là một chuỗi những ngày gian truân, vất vả, nhưng sao mọi người không lắng nghe những điều tôi phải nói, để rồi tôi có thể rời trường trong tâm trạng tốt hơn?

Nếu mọi người để tôi nói, tôi có thể dễ dàng mà thông báo rằng tôi sẽ chuyển trường vào năm 2.

Tôi đã định sẽ nhập học trường khuyết tật vào tháng Tư nhưng...

Tôi muốn rời trường với sự tự tin nhưng giờ thì tôi thậm chí không còn làm được điều đó nữa.

Tôi không thể đi với tâm trạng như thế này được...

(Ký ức thứ 2)

Tôi nói chuyện với S-chan

“Ở trường khuyết tật bạn sẽ không bao giờ là đặc biệt nữa, vậy bạn sẽ không còn cảm thấy buồn tủi như khi ở đây. Nhưng...nếu bạn thật sự muốn làm cái gì đó nhanh chóng, bạn có thể làm nó, thì vì sao không nỗ lực để làm được điều đó?”

Tôi cảm thấy như có một lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua tôi.

Tình bạn của chúng tôi vững bền bởi vì 99% tốt bụng và 1% nghiêm túc của bạn ý, vì thế tôi không khóc.

Cảm xúc của tôi như đóng băng khi tôi xúc động.

S-chan dạy tôi thế nào là “nghĩ”

Tôi được tái sinh.

Mặc dù tôi là người khuyết tật về mặt hình thể, nhưng tôi nghĩ trí tuệ của tôi thì giống với bất cứ người bình thường nào.

Hẫng một bậc cầu thang và rơi xuống...đó chính là cái cảm giác đó.

Những người bạn và thầy cô, tất cả đều là những người khỏe mạnh. Sự thật này khiến tôi đau lòng, nhưng tôi không thể làm gì để thay đổi sự khác biệt đó.

Tôi sẽ rời khỏi Higashikou và tôi sẽ sống “cô đơn” mang theo một túi hành lý nặng nề mang tên khuyết tật.

Tôi đã cần ít nhất 1 lít nước mắt để đưa ra quyết định và sẽ cần nhiều hơn nữa cho tương lai.

Tôi không muốn khóc nữa.

Mát mát làm tôi thấy nản lòng.

Nếu bạn cảm thấy nản lòng, hãy làm gì đi chứ!

Tôi không thể tiếp tục làm kẻ thua cuộc được.

Lần đến khám đầu tiên sau năm mới.

Tôi cũng nguôi ngoai đôi chút sau khi nói chuyện với bác sĩ Yamamoto.

Lòng nhiệt tình đã khuấy động bên trong tôi.

Mẹ tôi nói nhanh về việc chuyển đến trường khuyết tật.

Bác sĩ nói mẹ có thể hỏi về việc giáo dục.

Tôi nhen nhóm niềm hy vọng trở lại, nhưng thậm chí ngay cả lúc đó, nó cũng chỉ như bong bóng xà phòng.

Tôi đột nhiên nhớ ra tôi đã nổi loạn thế nào trong mấy ngày trước

Bạn (trong tư cách của tôi) đã dựa dẫm quá nhiều vào người khác.

Tôi mới vừa nhận ra điều đó.

Bạn đã lợi dụng những người xung quanh bạn.

Đó là lý do bạn bè bạn trở nên mệt mỏi. Đã quá muộn để nhận ra điều đó rồi.

Chúng tôi đi ăn tại tiệm Ashakuma, lâu rồi chúng tôi mới có dịp đến đây. Mẹ nói với mấy đứa em tôi về việc tôi sẽ chuyển tới trường khuyết tật. Tôi nổi khùng và nói, “Chúng đều biết cả rồi, đừng nói về việc đó nữa!”

“Đúng là Aya, con là người sẽ phải chuyển trường. Nhưng nó không phải chỉ liên quan đến con. Điều này quan trọng đối với chúng ta để suy nghĩ, giúp đỡ và chúc mừng người khác, để giải quyết những chuyện trong gia đình. Sự kết nối là rất quan trọng, Aya ạ.” Mẹ nói.

Mọi việc tốt hơn khi ta bắt đầu lại. Tôi bắt đầu nghĩ không cần phải cảm thấy háo hức. Hamburger thịt bò rất ngon. Tôi đã ăn kem, đây là đồ tráng miệng và tôi đã chén hết chỉ trong tích tắc.

W-kun, O-kun, D-kun, cảm ơn vì đã luôn nói “xin chào” với tôi. Nó thật sự khiến tôi hạnh phúc.

M-kun, cảm ơn vì đã xách cặp giùm tôi.

Cuối cùng, tôi đã có thể nói “Xin chào” với H-kun...

Năm nay quả thực là dài.

Tôi thực sự tận hưởng được năm nay với mọi người. Tôi đã sẵn sàng.

Tạm biệt và bảo trọng.

Sắp xếp lại cảm xúc

Đã có thông báo về việc xếp lớp cho năm học mới

Tên tôi sẽ không có ở đây nữa

Tôi đã có thể quyết định, nhưng nó vẫn làm tôi điên đầu

Chỉ cần tôi khỏe...

Đừng bi quan nữa! Mà định sống thế này bao lâu nữa?

Mày có thể tự tin rằng mày, chính mày sẽ vượt qua căn bệnh này

Tôi không thể viết tốt nữa... liệu điều này có cho thấy căn bệnh đang chuyển biến xấu?

Bạn ngã. Ổn thôi.

Chỉ cần bạn đứng lên.

Sao bạn không nhìn lên bầu trời khi bạn đứng dưới nó.

Bầu trời xanh đang trải dài trước mắt bạn.

Sao bạn không cười với mình?

Bạn vẫn sống.

Tôi đã học trước bạn bè tôi.

Tôi rất buồn khi thầy giáo quản lý câu lạc bộ hỏi tôi, “Em nghỉ học à?”

Có tốt không khi bạn khóc? Nó không chỉ làm những người xung quanh bạn cảm thấy khó chịu, mà khóc có làm bạn thấy

nhẹ nhõm?

Thế thì đừng khóc đi! Bạn dễ thương hơn khi bạn cười.

Và nếu bạn có điều gì cần nói. Hãy nói trước khi khóc.

Ngay lúc này tôi cảm thấy vô dụng.

Tôi sẽ không tắm và đi nằm luôn.

Mai tôi sẽ tới trường khuyết tật để phỏng vấn

Đã quyết định thì không được khóc.

Tôi tiếp tục hi vọng và nguyện cầu được trở thành một người tuyệt vời.

Trường khuyết tật... cái tên gợi lên một bức tranh u tối

Sao nó lại không thể có cái tên khác?

Có thể có những chăm sóc sức khỏe trong trường, nhưng không có những chăm sóc về mặt xã hội...

Thảo luận với thầy giáo mình.

“Thầy nghĩ em có thể tiếp tục học ở Higashou với 1 chứng chỉ nhỏ về sức khỏe... Thầy băn khoăn rằng liệu em có thể làm cái gì nếu em không có vấn đề về việc lên lớp. Em có thực sự thoải mái không? Bởi vì mặt bằng giáo dục ở trường khuyết tật khá thấp.”

Tôi khóc thầm, “Em không muốn nghe nữa! Em không cần thêm ai thương hại cả!”

Tôi thực sự đã có chút ít hy vọng khi Bác sĩ Yamamoto gọi điện cho sở giáo dục. Nhưng câu trả lời của họ chỉ là họ giành quyền quyết định cho hiệu trưởng,

Mẹ tôi nói, “Chúng tôi được biết rằng trường Higashou không thể chăm lo cho con chúng tôi, thế thì chúng tôi cũng không thể thay đổi điều đó. Đi đến quyết định này là không dễ đối với Aya, nhưng tôi muốn Aya được hy vọng và bắt đầu cuộc sống mới. Aya chính nó đã quyết định. Làm ơn hãy làm theo những gì chúng tôi đã quyết.”

Thực lòng, tôi vẫn còn lưu luyến với Higashikou, nhưng nghe từng lời mẹ nói, cảm xúc của tôi và mẹ trở nên như một .

Chỉ cần mẹ là chỗ dựa, tôi có thể tiếp tục.

Chúa ơi, con sẽ nghe theo mẹ. Tôi cảm thấy yêu vô cùng hạnh động của bà. Tôi sẽ trở thành một người tốt hơn và mạnh khoẻ hơn.

Trên đường về nhà, tôi dừng lại trước cửa nhà Emi-chan. Tôi đã gọi báo trước khi tôi đến, nên dì đã chuẩn bị đồ ăn rất tuyệt cho tôi, và khi tôi đến đó, mọi người đang đợi tôi. Tôi ăn đến khi no, và tôi ngủ say đến nỗi chẳng nghĩ gì đến chuyện học hành.

Tôi đã chuẩn bị tốt nhất cho bài kiểm tra cuối cùng, nhưng có quá nhiều thứ xảy ra khiến tôi không thể tập trung được.

Tôi không thể ngừng suy nghĩ về “Hoa cây mộc qua (1)” trong lớp tôi... màu của nó thật sự đẹp, nhưng vì sao nó lại có tên thế?

Cô Motoko nói, “Dù em chọn học ở trường khuyết tật hay ở đây, thì quyết định vẫn thuộc về em. Nó có ý nghĩa để sống.”

Nhưng tôi tự nhủ. ” Em có lựa chọn nào ngoài việc chuyển đến trường khuyết tật đâu. Em muốn học ở Higashikou, nhưng nhà trường không đồng ý, bởi họ nói em không bắt kịp được guồng học. Vì thế, nó không hẳn là quyết định của em. Cô chỉ

nói nó theo cách văn hoa hơn thôi.”

Cô Motoko tiếp tục nói,

“1. Sống tốt. Hay cực kỳ nghiêm khắc với mình và đừng để ai nghĩ rằng những người khuyết tật là xấu.

2. Coi trọng bạn bè.

3. Trong tương lai em nên luyện đánh máy.

4. Đừng quên trường Higashilou.”

Tôi không nói với cô, nhưng tôi tiếp tục lặp lại những gì cô nói và cảm xúc của mình, hết lần này đến lần khác trong đầu.

Mọi người xung quanh tôi bao lấy tôi, tấn công tôi bằng từ “tật nguyện.” Tôi tự buộc mình nghĩ rằng trường khuyết tật là nơi duy nhất dành cho tôi, cố gắng bình tĩnh, và quyết định chuyển trường.

Tôi nhìn lại 2 tháng trước khi đi đến quyết định vào học trong trường khuyết tật.

Tôi đã quyết định, nhưng tôi nhận ra rằng chẳng có gì thực sự được sắp xếp trong đầu mình cả. Đó là lý do vì sao cảm xúc

của tôi luôn bất ổn

Tôi đọc kinh thánh. Tôi chấp nhận những từ ngữ của Chúa Jesus và tự nhủ với mình. Con xin lỗi Người, con vẫn thiếu đức tin. Thật sự là rất khó để trở thành một con chiên ngoan đạo. Ổn thôi, tôi sẽ đặt chân ngay ngắn trên mặt đất và nghĩ một cách lý trí.

Những ưu điểm của trường Higashikou.

Được nhìn thấy những người như mình mỗi khi đến trường
(Có được lòng tốt giúp đỡ mọi người.)

Có nhiều điều phức tạp khi so sánh bản thân với những người bình thường khoẻ mạnh, trở thành động lực để nỗ lực nhiều hơn.

Tôi có thể học được nhiều điều từ thầy cô và bè bạn

Hạn chế

Tôi không thể theo kịp guồng quay trong lớp.

Tôi có thói dựa dẫm vào bạn bè và thầy cô.

Tôi chỉ có thể chơi với vài nhóm bạn và không thể hoà đồng trong nhóm lớn hơn (khả năng của tôi có giới hạn.)

Tôi trở thành gánh nặng cho mọi người vì không thể giúp trong việc trực nhật.

Mặt tích cực của trường khuyết tật. Chỉ là tưởng tượng của tôi.

Tôi có thể sống tự lập

Ít là gánh nặng của mọi người xung quanh hơn.

Tôi có thể nghĩ đến tương lai.

Có được những kỹ năng cần thiết cho cuộc sống.

Giữa những người tật nguyên như mình, sẽ dễ có sự đồng cảm hơn.

Mặt hạn chế của trường khuyết tật.

Bắt đầu sử dụng cụm từ “Khuyết tật” như là lời xin lỗi.

Cơ hội trao đổi với những người bạn khoẻ mạnh ít đi

Tốc độ học sẽ giảm.

Chúc phúc

4 ngày nữa sẽ tới lễ bế giảng.

Có lẽ họ sẽ gấp cho tôi 1000 con hạc giấy (Đó chỉ là tôi đoán.)

Tôi sẽ nhớ mãi rằng I-chan và G-chan đã gấp hạc cho tôi, và tôi sẽ không quên họ ngay cả khi chúng tôi chia tay.

Tôi vui vì họ ước cho tôi được hạnh phúc...nhưng tôi muốn họ nói “Aya-chan, đừng đi mà!”

Trái tim tôi ngập tràn sự căm thù đối với những người bạn không nói lời đó với tôi, và chính tôi, vì không cố gắng hơn để mọi người nói điều đó với tôi.

Nhưng, để giữ lời hứa cô Motoko (không được nghĩ xấu về bạn bè.) Tôi không nói thế nữa.

Khi tôi nói với mẹ, bà bắt đầu hát, “Quên đi quá khứ. Nếu cứ mãi nhìn lại, con sẽ không thể tiến bước. Đi ba bước tiến lên, lùi lại 2 bước. Cuộc sống là...”

Tôi bắt đầu cười.

1 người bạn đã đưa tôi một quả mè. Nó có màu cam.

Tôi thích màu đó. Nó là một màu ấm áp.

Tôi nói chuyện với cô Motoko lần cuối

Cô đã lắng nghe tất cả những lời phàn nàn của tôi.

“Đừng quá đáng với bản thân. Cuộc sống không phải chỉ có nhà trường và việc học. Em sẽ làm gì nếu em bị ném ra đời khi em chỉ có những kiến thức sách vở? Học hành chỉ là một lối thoát cho em. Em không phải mang cặp, rửa bát và chỉ tập trung học hành... đúng không em?”

Đó là lý do vì sao con mắt nhìn đời của em hạn hẹp. Em cần tạo nên một cuộc cách mạng. Em nên thấy hạnh phúc vì ít nhất em có thể đến trường bình thường trong 1 năm. Ở trường khuyết tật có những đứa trẻ phải sống trong bệnh viện cả cuộc đời. So với chúng, em được hoà đồng với xã hội và không phải luôn luôn dựa vào người khác. Đối với tuổi 16, em có cái trưởng thành và cái chưa trưởng thành. Em là một con người không cân bằng. Đó là lý do vì sao em không có kinh nghiệm đủ cho cuộc sống khi mới 16 tuổi. Chưa hẳn là muộn vì thế đừng bỏ cuộc. Hãy đi và kiếm cho mình thật nhiều ở trường

khuyết tật, những thứ mà em không thể có ở trường Higashikou. Em có thể sẽ gây ra những sự phiền toái. Em có thể làm được! Nhưng, sẽ tốt hơn cho trường Higashikou nếu em ở lại.”

Tôi thật sự thấy biết ơn khi gặp được một cô giáo tốt. Tôi sẽ nói “tạm biệt” với cô cùng với một nụ cười thật tươi.

Khi bài kiểm tra kết thúc, tôi sẽ không đến trường tới tận lễ bế giảng.

Bố mẹ tôi dự định một bữa tiệc nhỏ cho bạn bè tôi, và tất cả những người đã giúp tôi và ủng hộ tôi trong năm nay.

Chúng tôi nói chuyện, chơi bài, chơi gomoku narabe.

S-chan đưa tôi 1 tách cà phê, Y-ko-chan cho tôi một hộp nhạc, và A-ko-chan cho 1 bông hoa khô.

Mẹ tôi đưa cho chúng tôi mỗi đứa một cây bút mực và nói “Học hành may mắn và cô sẽ rất hạnh phúc nếu các cháu thi thoảng nhớ tới Aya khi nhìn cây bút này.”

Tất cả chúng tôi đều im lặng. Khi tôi nhận ra giây phút chia tay cuối cùng đã tới, nước mắt tôi bắt đầu ứa ra, nhưng tôi cố

gắng không khóc. Tôi đã hứa với chính mình không nói chia tay trong nước mắt.

Tôi đã có những giờ phút vui vẻ, nhưng một khi mọi người về, tôi lại cảm thấy cô đơn và khóc như một đứa trẻ.

Phản ánh và hối hận

Giờ phút đó cuối cùng đã đến!

Ngày 22/3. Lễ bế giảng kết thúc và tôi đi vào lớp. Mọi người viết những lời chúc cho tôi vào giấy.

Tôi muốn hét lớn lên, “Cảm ơn vì đã luôn giúp mình. Mình sẽ không bao giờ quên tất cả các bạn. Mình sẽ chuyển tới trường mới, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức. Mình hy vọng các bạn cũng không quên mình, Aya một con bé tật nguyền.” nhưng tôi không thể ngừng khóc được.

S-chan, Yo-ko-chan...

“Thỉnh thoảng rất phiền phức vì phải giúp đỡ Aya mọi lúc.”
Thầy giáo đã nói với tôi thế lần trước.

Tôi không biết vì sao tôi chưa bao giờ nhận ra điều đó. Tôi luôn luôn chỉ chăm chăm vào mình. Tất cả là lỗi của tôi vì đã khiến cho mọi người cảm thấy thế.

Aah đừng nói bất cứ cái gì nữa! Tôi đã nhìn đủ những việc làm sai của mình rồi...

Trong lễ hội Thất tịch (2), tôi viết “Tôi muốn trở thành một

cô gái bình thường.” và em gái tôi đã giận tôi và hỏi “Cái gì làm cho chị khác với những cô gái bình thường khác chứ?”

Tôi muốn cãi lại rằng “Có gì sai khi nói lên sự thật?”

Tôi nhận ra rằng thật sự khó để thừa nhận rằng bạn tàn tật, kể cả khi bạn biết bạn như thế.

Cảm nhận trực tiếp

Lý lịch trích chéo bác sĩ Hiroko Yamamoto

Cô có một thân mình nhỏ nhắn với mái tóc ngắn, và đeo kính. Cô luôn luôn mặc áo choàng trắng, nhưng cô có đeo hoa tai và nhẫn cũng không quá là đồng bóng. Chúng làm cho cô có vẻ hợp một nhưng không quá lòe loẹt.

Cô đã là bác sĩ của tôi từ khi tôi ở bệnh viện đại học Nagoya. Khi cô chuyển tới đại học Fujita (Nagoya) Hoken Eisei, cô liên lạc với tôi vì vậy mà tôi chuyển đến chữa trị tại đây với cô.

Cô là một người nhanh nhậy, đúng giờ, và làm gì cũng nhanh chóng. Cô ấy đáng tin cậy và thi thoảng cô cũng đưa tôi đến một vài trường đại học khác để kiểm tra thể chất. Cô ấy là một người đáng ngạc nhiên.

Khi tôi hỏi cô, “Cô tốt nghiệp ở đâu thế, cấp 3 ý?”

Cô chỉ đơn giản đáp là “Meiwa”

Ngay cả khi tôi cũng biết Meiwa là trường giành cho những người có điều kiện. Cô nói sau khi tốt nghiệp Meiwa, cô theo

học ở đại học Nagoya. Tôi yêu quý cô vì cô không bao giờ khoe khoang và luôn luôn âm áp. Khi tôi ở cùng cô, tôi không thể để mình lười nhác được.

Trong vòng một năm rưỡi, tôi đã tiếp tục tới bệnh viện và lúc nào cũng được chào đón, nhưng tôi biết rằng căn bệnh của tôi đang tệ đi.

Có thể bởi vì những tế bào trong tiểu não của tôi đang bị phá hủy nên những chuyển động của cơ thể tôi trở nên vụng về và tôi có vấn đề với chân, từ khi đầu gối của tôi không thể co vào.

Tôi thậm chí không thể nói to được nữa và chỉ nói được từng từ một. Tôi thậm chí không thể cười lớn Wahahaha và khi tôi thử, nó biến thành Wawawa.

Tôi vẫn có xu hướng nuốt mà không nhai và tôi đang mất dần khả năng chuyển động lưỡi.

Lần vào viện tiếp theo, tôi định hỏi bác sĩ, “Không giấu giếm sự thật đi, làm ơn nói cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra với cháu.”

Hỏi điều đó thật đáng sợ, nhưng tôi cần phải biết về tương lai của tôi. Nhờ vào câu trả lời của cô, tôi có thể sẽ cần phải nghĩ lại và việc làm thế nào tôi có thể sống được cuộc đời của chính mình.

Mua sắm

Mẹ tôi gọi điện đến một nơi khác và đột nhiên hét lớn từ dưới nhà, “Đi tới Yni (trung tâm mua sắm) đi. Họ nói họ có xe lăn và vì thế Aya, con có thể cùng đi.”

Đang trong kỳ nghỉ xuân nên tất cả chúng tôi đều ở nhà. Sau buổi chuyển bị dài dằng dặc cho tôi, ba mẹ đưa tôi lên xe và chúng tôi đi. Chúng tôi đến Yni sau đó 15 phút

Với cái xác yêu thích được đeo chéo qua cổ, tôi nghĩa xung quanh các gian hàng đầy sức hút cùng em gái và đẩy chiếc xe lăn về phía sau.

Mọi thứ đối với tôi đều thú vị.

Có một chiếc đầm rất đẹp và tôi muốn mặc nó.

Từ khi tôi luôn luôn phải di chuyển không bình thường, mặc váy cũng làm đau đầu gối tôi và vì thế tôi luôn mặc quần dài. Mặc váy trở thành giấc mơ của tôi.

Mẹ tôi nói, “Con có một chiếc thì thật tuyệt. Trời sẽ sớm ấm lên thôi,” và bà mua cho tôi một chiếc váy.

Tôi thật sự vô cùng hạnh phúc. Nếu tôi mặc một chiếc áo cánh trắng với chiếc váy in hoa này, đứng thẳng và cao ráo, tôi phân vân rằng mọi người có nói tôi dễ thương không. Chỉ một lần thôi... Tôi muốn được nghe mọi người nói vậy.

Chúng tôi mua rất nhiều đồ con, quần đùi, và khăn tắm giành cho cuộc sống mới của tôi trong kí túc.

Đột nhiên, tôi cảm thấy buồn. Tôi sẽ ở trong ký túc vài ngày và sống xa nhà. Tôi đã hứa với bản thân không được khóc nữa, nhưng tôi không kiềm được. Mạnh mẽ lên. Hãy trở thành một người mạnh mẽ để có thể vượt qua mọi thứ.

(1) Hoa mộng qua trong tiếng nhật có tên là “Boke”. Từ này có nghĩa là ngu ngốc, đần độn. Chính vì thế nó làm Aya băn khoăn vì sao một loài hoa đẹp lại có cái tên như vậy.

(2) Hội thất tịch được biết đến với tên Tanaba trong tiếng nhật được tổ chức vào ngày 7/7 hàng năm. Mọi người sẽ viết những ước nguyện của mình vào một tờ giấy nhỏ và treo lên cây tre.

THE END

Romance Book

MỘT LÍT NƯỚC MẮT – Aya Kitou